

ПРОТОКОЛ

№ 229

гр. Пловдив, 25.05.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ в публично заседание на двадесет и пети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Надежда Л. Махмудиева
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Анна Д. Стоянова
и прокурора Иван Хр. Перпелов

Сложи за разглеждане докладваното от Васил Ст. Гатов Въззивно частно наказателно дело № 20235000600233 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 10:18 часа се явиха:

Исканото лице Г. Й. С. редовно призован, не се явява. Декларирал е, че не желае да се явява в производството пред Апелативен съд Пловдив.

За него се явяват **адв. А. П.**, редовно упълномощен и **адв. К.** с пълномощно от днес.

За Апелативна прокуратура – Пловдив се явява **прокурор П.**

Прокурорът: Лицето към момента няма качеството на задържано лице по смисъла на разпоредбите на процесуалния кодекс, но считам за редно, че следва да бъде призован в съдебно заседание, за да може и лично да осъществи защитата си. Касае се за мярка за неотклонение задържане под стража. Затова, поради тези аргументи, независимо, че не е задържан към момента, моля да отложите делото и му дадете възможност да се яви лично.

Адв. П.: Аз считам, че лицето ясно и категорично е заявило, че не желае да участва в това производство. Има си упълномощени защитници, които да го представляват и това не би довело до процесуални нарушения, поради което ви моля да дадете ход на делото.

Адв. К.: Аз също моля да дадете ход на делото. Не споделям становището на прокурора, че няма задържане. Той в момента е задържан за

72 часа, за да бъде реализирано искането на прокуратурата за взимане на временна мярка задържане с оглед ЕЗА. Ето защо считам и ще моля да не уважавате съображението на прокурора, като дадете ход на делото.

Съдът като съобрази, че настоящото производство се развива по реда на чл. 43, ал. 3 от ЗЕЕЗА, който препраща и определя като ред за разглеждане на делото този по чл. 64 от НПК и като съобрази разпоредбата на чл. 64, ал. 7 НПК намира, че неявяването на исканото лице не е пречка за разглеждане на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА се делото от съдията докладчик.

Адв. П.: Поддържам жалбата.

Адв. К.: Поддържам жалбата.

НА СТРАНИТЕ се разясниха правата по чл. 274 и чл. 275 от НПК.

Адв. П.: Нямам искания за отводи и доказателства.

Адв. К.: Нямам искания за отводи и доказателства.

Прокурорът: Нямам искания за отводи към състава на съда, нямам и доказателствени искания.

С оглед изявленията на страните, че няма да сочат други доказателства и нямат други доказателствени искания, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ.

Адв. П.: Уважаеми апелативни съдии, от името на подзащитния ни, ще Ви моля да уважите жалбата, като определите по-лека мярка. Основните доводи са изложени в жалбата. Към тях искам да посоча следното, което е ноторно известно на съда. Подзащитният ни е неосъждано лице, с ясен и точен адрес, на който живее при близките си. Взимането на тази най-тежка мярка от окръжния съд аз считам за неправилна. Определена от вас мярка, а именно Домашен арест, която не се различава по своята същност, не би попречила по никакъв начин на изпълнението на тази ЕЗА. На подзащитния ни му е известна тази процедура и фактът, че той ще бъде преведен в *, той го

знае. В първоинстанционния съд допусна грешка, като заяви, че не желае да бъде предаван, но той имаше предвид, че не желае да бъде предаден в * без гаранции от *. Наложена му е от прокуратурата забрана да напуска територията, нито ще може да се укрие. Ето защо, моля да бъде домашен арест или парична гаранция или каквато друга прецените.

Адв. К.: Уважаеми апелативни съдии, поддържам съображенията в жалбата и тези на колегата. Преди да изложа допълнителни съображения аз поставям един чисто процесуален въпрос пред вас - дали е легитимно искането на прокуратурата за взимане на мярка за неотклонение, с оглед на предходните прокурорски актове - постановление от 09.05.2023 г., с който отказва да внесе искане в окръжния съд за задържане и разпорежда същият да бъде освободен. По-късно той внася искане за задържане, но това постановление не е отменено. Аз считам, че от процесуална гледна точка, за да има правна стойност новото искане за вземане на най-тежката мярка, то това постановление, с което се отказва първоначално взимането на най-тежката мярка следва да бъде отменено. То се явява преюдициално. И след като по този въпрос имаме отказ от прокуратурата и без този отказ да бъде отменен, да се прави ново искане. Затова считам, че и на това основание определението на Пазарджишкия окръжен съд е незаконосъобразно, поради несъобразяване с тези прокурорски актове. Ако това постановление беше отменено и тогава беше направено искане, тогава нещата са ясни, но тогава, когато имаме един отказ, който отказ, вярно не е със СПН, но той подлежи на отмяна и докато не е отменен, той е в сила. Не могат да се извършат други процесуални действия преди отмяната на това постановление. Това е, което считам, че от процесуална гледна точка е основание да отмените определението, с което е взета най-тежката мярка и да бъде върнато делото на съда, за да може прокуратурата да отстрани този порок, защото той не може да бъде saniран с ново искане и с определението на съда.

По същество. Моля да не възприемате съображенията на окръжния съд относно необходимостта от вземане на най-тежката мярка. В една посока е прав, че не по всички производства е задължително мярката да е задържане, че може да бъде и по-лека, но окръжният съд е действал въз основа на предположения и то предположение, изградено на отказа на подзащитния ни да даде съгласието за екстрадиция, а той е провокиран да се искат гаранции

относно осъждането му там и връщането му. В определението на първоинстанционния съд е казано, че отказът да даде съгласие за предаване на съдебните власти е категорична индикация, че е налице достатъчен мотив за евентуално укриване. Смятам, че това е един юридически парадокс. Вярно е, че има една презумпция в разпоредбите на чл. 63 и чл. 64 относно взимането на мярка за неотклонение, като за неуредените въпроси от закона се препраща към НПК, но не може върху една изградена структура от предположения на окръжния съд да се взема най-тежката мярка. От изказаните предположения не считам, че той може да се укрие. Считам, че предаването може да бъде осъществено и с взимане на по-лека мярка за неотклонение. Освен това на нашия подзащитен е наложена и друга мярка – забрана за напускане пределите на страната. С оглед на тези съображения аз ще моля да отмените определението на първоинстанционния съд. На финал искам да се върна към първоначалното ми искане. Когато го анализирах аз имам предвид и съображенията, които са изложени в разпоредбата на чл. 12 от Закона, че освобождаването на лицето не е пречка за ново задържане и ново искане за екстрадиция. Да, това е така, но тази разпоредба следва да се приложи тогава, когато бъде отменено предходното становище прокуратурата, т.е. постановлението, с което се отказва. По тези съображения ще ви моля за вашето произнасяне.

Прокурорът: Уважаеми апелативни съдии, моля да потвърдите първоинстанционния акт, като правилен и законосъобразен.

На първо място, не съществуват процесуални пречки за разглеждане на настоящото производство, тъй като Вие имате задача да прецените законосъобразен ли е първоинстанционният акт.

На второ място, постановлението на Окръжна прокуратура Пазарджик да се отменяло, не съществува каквото и да е основание за това. При внимателен прочит на постановлението се установява, че първоначално отказът да се внесе искане за задържане под стража на лицето в окръжния съд е обстоятелството, че към искането на Районния съд в гр.*, * не е било придружено с превод на български език, т.е. прокурорът няма как да вземе решение, още повече, че в Закона за екстрадиция по ЕЗА изрично е посочено, че когато се прави искане от друга държава, то следва задължително да бъде преведено и на български език. След като прокурорът не е получил

съответния превод, нямам как да вземе такова решение и той изрично го е удостоверил в самото си постановление. След това, след като е получил съответния превод и след като са били налице всички изисквания на закона, тогава го е внесъл искането в съда. В самото съдебно заседание окръжният съд е направил възможното да се гарантират правата на лицето и в чужбина.

На следващо място - не съществуват пречки, да се отменя и т.н.

Очевидно във времето, прокурорът след като е разполагал с доказателства е внесъл искането.

Никой не обръща внимание на обстоятелството, поради които лицето се иска да бъде преведено в *. В самота ЕЗА изрично е посочено, че това лице, заедно с други е участвало на територията на цяла * в организирана престъпна група. Наред с това е извършило деяния, които съответстват на нашето престъпление чл. 249 от НК, използване на технически средства, с една добра организация на престъпната група, която е била засечена с използване технически средства, открито е на банкомати, не друго, а ДНК на лицето. Така, че в крайна сметка обстоятелствата, с които разполагаме към момента, че се касае за лице с висока степен на обществена опасност. Фактът да не се задържи към момента считам за неоправдан.

Затова, моля да го потвърдите като правилно и законосъобразно първоинстанционното решение..

Адв. К. /реплика/: Моля да не уважавате възраженията на прокурора. Относно многобройността на групата и т.н., те повече намирисват на целесъобразност да бъде изпратено лицето. За да са налице всички тези основания трябва законосъобразно да се извършват всички тези процесуални действия. След като е била отстранена пречката за отказа за първоначалното изготвяне на искане за задържане на нашия подзащитен, именно събиране на новите писмени доказателства не са били основанието да се отмени постановлението за отказ и да се внесе безпрепятствено. Процесът колкото и да е формален, има определени изисквания и определени рамки, които следва да се спазват. Искането на прокурора е по-скоро по целесъобразност.

Самото деяние е с висока степен на обществена опасност, но от това не може да се извлече, че подзащитният ни е личност с висока степен на обществена опасност, защото все още съществува презумпцията за

невиновност. Не може без липсата на каквито и да е доказателства, поради което моля да не уважавате възражението на прокурора.

Адв. П. /реплика/: Искан да кажа за високата степен на обществена опасност на дееца, но колегата го засегна.

Тъй като ние говорим за това, което първоинстанционният съд е обсъдил и се отклонихме върху самото деяние. Понеже първоинстанционният съд в определението, което атакуваме е посочил една индиция, че той ако бъде пуснат, той ще се укрие. Аз ще посоча друга индиция, че той е пуснат и се яви пред Вас, въпреки че не беше задържан, нито беше доведен, въпреки, че знаеше, че може да бъде задържан. Това е още една индиция да не се променя мярката за неотклонение и няма да попречи на тази процедура.

Съдът се оттегли на тайно съвещание.

Съдът след тайно съвещание намира и приема за установено следното:

Производството е по реда на чл. 43 ЗЕЕЗА, вр. 64, ал. 7 от НПК.

С обжалваното определение състав на Пазарджишкия окръжен съд е уважил искането на Окръжна прокуратура - Пазарджик за вземане на мярка за неотклонение „Задържане под стража” спрямо исканото с ЕЗА лице Г. Й. С..

Срещу определението е постъпила жалба от защитника на исканото лице с предложение за вземане на по-лека мярка за неотклонение. Развиват се съображения за необоснованост и незаконосъобразност на определението, като се претендира отмяната му и вземане на по – лека мярка за неотклонение.

В съдебно заседание прокурорът поддържа становище за правилност на атакуваното определение. Сочи, че исканото лице е извършило престъпление в Република *, за него е постъпила процесната ЕЗА и е налице опасност да се укрие и да продължи да върши престъпления.

Защитата пледира подадената жалба да бъде уважена, а атакуваното определение отменено, като неоснователно и незаконосъобразно. Релевират

се съображения в насока, че липсва опасността исканото лице да се укрие или да извърши престъпление като се навеждат доводи, че има постоянен адрес в България и е трудово и семейно ангажиран ангажиран.

Исканото лице моли съда за по-лека мярка за неотклонение.

Апелативният съд, като съобрази доводите на страните и прецени обосноваността и законосъобразността на обжалваното определение установи следното:

За да постанови определението си, първоинстанционният съд е приел, че е постъпила ЕЗА, касаеща лицето Г. Й. С.. От нея става ясно, че същият е търсен от съдебните власти на Република * за извършени престъпления през периода от м. март 2022г. до 25.10.2022г. свързани с участие в организирана престъпна група за поставяне на скимиращи устройства в банкомати, незаконно използване на данни за платежни инструменти и теглене на пари от сметки на множество * граждани.

Отделно от това съдът е преценил, че е налице опасност С. да се укрие. За да направи този извод, съдът е взел предвид, че исканото лице не е дало съгласие за предаване на съдебните власти на издаващата държава и е отчел високата обществената опасност и механизма на деянието, извършено на територията на *.

Така изложените от първата инстанция съображения не могат да бъдат споделени.

Даването на съгласие от исканото лице за предаването му на издаващата държава е негово право, което попада в обхвата на регламентираното му от ЗЕЕЗА и ЕКЗПЧОС право на защита и отказът да бъде упражнено не може да обоснове сам по себе си извод за наличие на реална опасност лицето да се укрие или извърши престъпление. То /съгласието/ е само правна възможност, целяща ускоряване на процеса по разглеждане на основателността на ЕЗА по същество и е ирелевантно при преценката за съществуването на горните опасности. Още повече, че макар и да е дало съгласие за доброволно предаване, исканото лице може в тридневен срок да оттегли съгласието си по реда на чл.45, ал.2 ЗЕЕЗА и тогава производството продължава по реда на чл.44 ЗЕЕЗА.

Тежестта на деянията и степента на обществената им опасност са

законодателно заложили при ситуирането на санкцията за дадения вид престъпление, поради което не могат да бъдат ценени сред обстоятелствата, имащи значение за преценката за наличие на опасност от укриване или извършване на престъпление.

Вън от вниманието на първата инстанция са останали чистото съдебно минало на исканото лице, добрите му характеристични данни, липсата на каквито и да било криминални прояви в миналото, младата му възраст, постоянния му адрес и местоживеене, доброволното му предаване на българските власти а това са все обстоятелства, които минимизират опасността от укриване или продължаване с престъпна дейност до степен на пълното ѝ изключване. Други данни, които могат да предадат на тази опасност реален характер по делото липсват.

В тази връзка, следва да се отбележи, че за да бъде едно лице задържано под стража, законодателят е предвидил наред с наличието на другите предпоставки, кумулативно да са налице данни, от които да се направи извод, че съществува основателна опасност исканото лице да се укрие или да извърши престъпление. Когато тази опасност не съществува, както е в настоящия случай, основания за задържане на лицето под стража липсват.

Поради това, задържането на исканото лице С. влиза в противоречие с изискванията на ЕКЗПЧОС и вътрешното ни наказателно законодателство, в частност разпоредбата на чл.43, ал.3 ЗЕЕЗА, вр. чл.63, ал.1 и чл.64 НПК и определението на Пазарджишкия окръжен съд се явява необосновано и незаконосъобразно.

Това налага да бъде отменено, като се постанови ново, с което спрямо исканото лице Г. С. да бъде взета по – лека мярка за неотклонение „Домашен арест“, която макар и с по – нисък ограничителен интензитет, в достатъчна степен ще му попречи да се укрие или да извърши престъпление без това да създаде процесуални пречки за нормалното протичане на същинското наказателното производство във връзка с разглежданата ЕЗА.

Мярката „Домашен арест“ следва да бъде изпълнявана от исканото лице на адреса, на който живее в гр. гр.*, обл. *, ул. „*“ № 6 и контролирана чрез средства за електронно наблюдение от Областна служба „Изпълнение на наказанията“ при ГД „Изпълнение на наказанията гр. *.

Отделно от това за вземането и последващото ѝ спазване следва да бъде незабавно уведомен Директор на ОД на МВР *, с оглед осъществяване на контрола по чл.62, ал.5 НПК.

По изложените съображения, Апелативният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯВА Определение № 340/17.05.2023г. по чнд № 563/23г. на Окръжен съд гр. Пазарджик и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ВЗЕМА спрямо искания по ЕЗА, издадена на 13.04.2023г. по дело 33Gs 82/23 от Районен съд – гр. *, * български гражданин Г. Й. С. с ЕГН ***** мярка за неотклонение „Домашен арест“, контролиран чрез средства за електронно наблюдение, с адрес на изпълнение гр. *, обл. *, ул. „*“ № 6.

ВЪЗЛАГА осъществяването и контрола за спазване на мярката за неотклонение чрез средствата за електронно наблюдение на Областна служба „Изпълнение на наказанията“ при ГД „Изпълнение на наказанията“ гр.*.

На основание чл.62, ал.5 и ал.6, вр. ал.4 НПК за спазването на взетата спрямо обвиняемия Г. Й. С. мярка за неотклонение „Домашен арест“, следва да бъде незабавно уведомен Директора на Областна служба „Изпълнение на наказанията“ при ГД „Изпълнение на наказанията гр.* за осъществяването и контрола за спазването ѝ чрез средствата за електронно наблюдение, както и Директора на ОД на МВР *, с оглед осъществяване на контрола по чл.62, ал.5 НПК.

Определението е окончателно.

Протоколът изготвен в с.з.

Заседанието се закри в 10,46 часа.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

Секретар: _____